

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 137/25

Luxemburg, 13 noiembrie 2025

Hotărârea Curții în cauza C-272/24 | Tribunalul Galați

Un judecător care îndeplinește sarcini aferente unui post vacant în cadrul instanței în care își desfășoară activitatea, în plus față de cele aferente postului în care a fost numit, nu are dreptul la o compensație în mod necesar financiară

Acordarea de timp liber în compensarea muncii suplimentare constituie, în anumite condiții, o măsură adecvată

Tribunalul Galați (România) se confruntă cu o situație de deficit de personal ca urmare a neocupării unor posturi de judecător. Un judecător care își exercită funcția în cadrul acestei instanțe din anul 2017 a considerat că, începând din anul 2019, a îndeplinit nu numai sarcinile aferente propriului post, ci și, în parte, pe cele corespunzătoare unor posturi vacante. Apreciind că a efectuat ore suplimentare, judecătorul menționat a solicitat remunerarea acestora. În mod concret, acesta a formulat o acțiune pentru a solicita o parte din salariile nete și din indemnizațiile aferente posturilor vacante, împărțite la numărul de judecători aflați efectiv în activitate, pentru perioada cuprinsă între anul 2019 și anul 2021, precum și pentru anii următori, până la ocuparea acestor posturi vacante.

Prin sentința din 11 ianuarie 2023, Tribunalul București (România) a respins acțiunea acestuia. Astfel, în temeiul legislației române în vigoare, orele suplimentare în discuție s-ar compensa numai cu timp liber corespunzător acestora. Judecătorul a declarat apel împotriva acestei hotărâri la Curtea de Apel București. El a susținut printre altele că, în raport cu volumul său efectiv de muncă, posibilitatea compensării orelor suplimentare astfel efectuate cu timp liber ar fi doar teoretică.

Arătând că Curtea Constituțională a României a statuat că stabilitatea financiară a magistraților reprezintă una dintre garanțiile independenței justiției, Curtea de Apel București a solicitat Curții de Justiție să stabilească dacă dreptul Uniunii¹ se opune unei dispoziții de drept național care limitează compensarea orelor suplimentare lucrate de un judecător ca urmare a deficitului de personal în cadrul instanței în care își exercită funcția la acordarea de timp liber.

Curtea consideră că **cerința de independență a judecătorilor este inerentă activității de judecată** și face parte din conținutul esențial al dreptului fundamental la protecție jurisdicțională efectivă și la un proces echitabil. Or, la fel ca inamovibilitatea membrilor instanței vizate, perceperea de către aceștia a unei remunerații de un nivel adecvat în raport cu importanța funcțiilor pe care le exercită constituie o garanție inerentă acestei independențe. Astfel, nivelul respectivei remunerații trebuie să fie de natură să protejeze judecătorii împotriva riscului de corupție.

Cu toate acestea, **principiul independenței judecătorilor nu se opune unei reglementări** care, precum cea în vigoare în România, **exclue orice compensație financiară pentru munca efectuată de un judecător în vederea realizării unor sarcini suplimentare**. Acordarea unei perioade de repaus în compensație pentru această muncă suplimentară este, așadar, o măsură suficientă și conformă cu dreptul Uniunii.

Cu toate acestea, Curtea impune două condiții pentru această formă de compensare, și anume, în primul rând, ca persoana vizată să poată valorifica efectiv timpul liber în compensare pe care l-a dobândit.

În al doilea rând, o asemenea reglementare nu trebuie să aibă drept consecință afectarea caracterului adecvat al remunerației unui judecător în raport cu importanța funcțiilor pe care le exercită. Astfel, normele naționale referitoare la remunerația judecătorilor nu trebuie să dea naștere în percepția justițiabililor unor îndoieli legitime, pe de o parte, referitoare la impenetrabilitatea judecătorilor în discuție în privința unor elemente exterioare și la imparțialitatea lor în raport cu interesele în litigiu și nici, pe de altă parte, cu privire la independența instanțelor față de puterea legislativă și de cea executivă.

MENTIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral și, dacă este cazul, rezumatul hotărârii](#) se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Rămâneți conectați!

¹ Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 2 TUE și cu punctul 5 din Carta comunitară a drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor, adoptată cu ocazia reuniunii Consiliului European care a avut loc la Strasbourg la 9 decembrie 1989.